

Tage Schacks prædiken julesøndag

Taler

Tage Schack
Præst

Dato

27. december 1942

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 2, vers 33-40

- 1 Det er mærkeligt, at den gamle Simeon først siger de Ord, fyldt med Glæde, som vi nu hørte: "Herre, nu lader du din Tjener fare i Fred, efter dit Ord. Thi mine Øjne har set din Frelse." Og derefter siger de tunge Ord, der staar i vor Tekst: "Se, denne er sat mange i Israel til Fald og Oprejsning og til et Tegn, som
- 5 modsiges (ja, ogsaa din egen Sjæl skal et Sværd gennemtrænge), at mange Hjerters Tanker skal aabenbares." Guds Frelse, som han glæder sig over, og som han ser paa Forhaand i det lille Barn, han holder i sine Arme, er altsaa for ham et Modsigelsens Tegn, til Fald og Oprejsning; anderledes er Guds Frelse ikke blandt Mennesker. Og alligevel er den fyldt med Glæde og faar den, der ser den
- 10 paa Forhaand, forud, til at fare i Fred. Guds Frelse er altsaa noget, vi modsiger, noget, der vækker vor Modstand, og kun den, der forstaar det, forstaar ogsaa dens Glæde.

- Det Barn, som Simeon holdt i sine Arme, var altsaa bestemt til et Liv og en Død,
- 15 som skulde være et Modsigelsens Tegn blandt Menneskene og er det endnu. Ikke saadan at forstaa, at han er en af dem, som der hersker Uenighed om blandt Mennesker; der er jo saa meget, som Mennesker ikke er enige om; nogle har de Meninger og andre helt andre. Men med Jesu Ord og med hans Liv og Død forholder det sig saadan, at han modsiges af ethvert Menneske; han møder
- 20 Modstand os ethvert Menneske. Og dog er han Guds Frelse. Naar Guds Frelse kommer til os, kommer den altsaa paa Trods af vor Modstand; den kommer og overvinder al vor Modstand; overfor den er vi altid besejrede; derfor staar der om Guds Ord, at det "hersker midt iblandt sine Fjender".

- 25 Ja, det er ligefrem et af Evangeliets sikreste Kendetegn, at bliver modsagt, ikke særlig af de ugudelige, men netop af de gode og troende og af alt det bedste i os.

Derfor er den nuværende stigende Sympati for Kirken og Enigheden om, at
30 man alligevel ikke kan undvære den, ikke Tegn paa, at man har hørt Evangeliet,
eller paa, at Kirken har forkyndt det saaledes, at det er blevet forstaaet.

Jesu Liv og Død er et Tegn, som modsiges; og en af Maaderne vi modsiger det
paa, er den, at vi laver hans Liv og Død om, saa det bliver et Tegn, vi alle kan
35 enes om, fordi det netop svarer til det, vi helst vil høre. Men hans Liv og Død er
og bliver et Modsigelsens Tegn; det var ikke blot levet i Fattigdom; det kunde
endda være, at han var et Eksempel for os i Selvfornægtelse og Ydmyghed; men
det, som faar vor egentlige Modstand frem, er dette, at han levede et Liv, der
blev spildt paa ethvert tilfældigt Menneske; saadan lever dog intet Menneske,
40 der har en stor Sag at føre frem og virkelig vil udrette noget: saadan blot gaa
omkring og forkynde Guds Rige og hjælpe de ulykkelige og være til Disposition
for enhver, der kommer paa éns Vej. Han var jo ikke engang, naar vi ser rigtig
efter, en samlet og afsluttet Personlighed; han syntes slet ikke at interessere sig
for sig selv og sit personlige og aandelige Liv; men alt, hvad han havde, blev givet
45 ud i ethvert Øjeblik, til han tilsidst i Døden ikke havde mere at give ud. Og dette
Liv indbyder han os til, ikke for at vi skal anstrenge os for at efterligne ham (for
det er øjensynlig ikke noget, man kan anstrenge sig til) – men han giver os det;
han siger, det er en Gave og en Glæde. Og det vækker i Sandhed vor Modsigelse.

50 Det vækker ikke blot vor Modsigelse, at et saadant Liv skal kaldes en Gave og en
Glæde, men endnu mere forarges vi over, at her slet intet er for os at gøre, at alt
er gratis, at alt er Gave; det tager vor Ret fra os; det gør, at vi slet ikke kan
beholde noget for os selv; for det bliver jo ved at være noget, vi faar, og ikke
noget, vi har; og derfor maa vi give det videre igen.

55 Derfor er Kristus et Tegn, der modsiges af alt det i os, der selv vil leve i Stedet for
at modtage alt Liv fra Gud og vor Næste; et Tegn, som modsiges af alt i os, som
ikke vil være fattig og nøgen overfor Livet og overfor Gud (og det er der ikke
noget i os, som vil være) og kun have Gud og hans Naade i Kristus at haabe paa.
60 Og derfor er han til Fald og Oprejsning for dem, der hører om ham. – D.v.s. han
er til Fald for alt det og for alle dem, der staar; og til Oprejsning for alt det og for
alle dem, der er faldet.

Jesus Kristus er til Fald for alt det, der staar, d. e. for alt det sikre i os, for alt det,
65 der staar fast for os og hos os: den faste Tro, den stærke Personlighed o.s.v., alt
det, hvorved vi skiller os ud fra vore Medmennesker og faar Ret overfor dem ("vi

har dog noget, de andre ikke har: mere Moral, mere Tro o.s.v."). Man maa jo være meget usikker og svag og fattig for kun at have et lille Barn at holde sig til, som Simeon her, eller for kun at have en Mand, der dør paa et Kors, at holde sig til. Men naar Guds Frelse kun er hos dette Barn og denne Mand, saa maa den jo være til Fald for alle dem, der staar fast, og for alt det, der staar fast hos os. Vi maa derfor ikke undre os over, at vi stadig falder over Kristus og hans Ord; de vender altid den Side ud, som faar et Menneske til at fortvivle over sig selv. Hver Gang vi tænkte, at nu havde vi indrettet os med ham; nu forstod vi ham og var kommet til Forlig med ham; hver Gang, det skete, hændte det ogsaa, at vi pludselig faldt over hans Ord, at de blev os til Fald, til Forargelse, trods alle Kirkens og vore egne Forsøg paa at tage Forargelsen ud af dem. Saa gaar det, som der staar her, "at mange Hjerters Tanker aabenbares." Overfor Kristus afsløres vi, som vi virkelig er bag alle vore pæne, fromme Masker; overfor ham kan vor Modstand mod Gud i alle dens Forklædninger ikke mere skjules. Som Luther siger: "Ingen stikker Hul paa Bylden, ingen klemmer dens Forgift ud, uden det hellige Evangelium." Gud skal nok sørge for, at vor virkelige Stilling til ham, som er Forargelsens, bliver aabenbar.

Og Jesus Kristus er til Oprejsning for alt det, der er faldet: for de nedslaaede, for de faldne, for dem, der har taget Forargelse af hans Ord og dog ikke kan slippe for dem; for de fattige, for dem, der ingen Tro har, men maa leve fra Haanden og i Munden, som man siger, d. v. s. for Guds Haand; for dem, der kun kan leve af Forventning, for de har ikke noget. Han er til Oprejsning for dem, der er virkelige Syndere, og som ikke bare kalder sig saadan, fordi de ved, at det er fint at være en Synder; for dem, der i deres Synd ikke engang kan præstere en ydmyg Tro, men stadig sætter sig op mod Gud i Hovmod. Han er til Oprejsning for de virkelig fortabte og ikke for de allerede helt eller delvis frelste. – Alle dem oprejser han med sit Ord, ved den Død, han er død for de fortabte. Hvilket Selskab kommer vi ikke i der! Men hvilken Trøst er han ikke for de fattige!

"Jesus Kristus er kommet for at gøre dem, som ser klart, blinde, og give Synet til de blinde; for at helbrede de syge og lade de synde dø; for at kalde Syndere til Omvendelse og retfærdiggøre dem, og lade de retfærdige blive i deres Synder; for at mætte de sultne og sende de rige tomhændede bort." (Pascal). Saadan er han til Fald og Oprejsning for os.

Hvad skal vi da gøre ved dette Modsigelsens Tegn, Jesus Kristus, naar vort Hjerte afsløres i sin Modstand imod ham og i sin Forargelse over ham? Vi skal

110 vente paa og haabe paa, som Simeon her, at Guds Rige skal komme; for Guds Rige betyder jo netop, at Gud har besejret vor Modstand, og at vor Forargelse er blevet til Tro. Og vi skal høre, at Guds Rige er kommet i dette Barn. – For da vi troede, at vi havde besejret Guds Kærlighed Langfredag, aabenbaredes det Paaskemorgen, at det er den, der har besejret os. Og nu ser vi Guds Rige, Guds Sejr over os forud, naar vi hører Ordet om Kristus, saadan som Simeon saa det forud i Barnet, han holdt i sine Arme.

115 O, maatte vi kun den Glæde se,
før vore Øjne lukkes!
Da skal som en Barnemoders Vé
vor Smerte sødt bortvugges.
Vor Fader i Himlen, lad det ske!
120 Lad Julesorgen slukkes!

Saa beder vi Gud, om han vil besejre vor Modsigelse mod Jesus Kristus, og takker ham, fordi han har gjort det.

125 Amen.

Kilde

Manuskript taget fra Schack, T. (1945) Prædikener, 39-44, Gyldendal efter aftale med udgiveren.

130 **Kildetype**

Dokumentation i bogværk

Tags

Danmarks besættelse 1940-1945, Første tekstrække, Julesøndag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Tidehverv

135 **URI**

<https://www.dansketaler.dk/tale/tage-schacks-praediken-julesondag>

140